విజయ మాసపత్రిక (ఫిబ్రవరి 84)

జరుగుతున్న కథ

ఆదివారం. మబ్బు తెరల్ని చుట్టబెట్టుకున్న ఆకాశం....

గబుక్కున లేచి చూస్తే గడియారంలో ఎనిమిది దాటింది. రాత్రి వేసిన తలుపు గడియ అలాగే వుంది. అంటే, మాణిక్యం రాలేదన్నమాట! ప్రొద్దున్నే మాణిక్యం తలుపు తట్టటం... నేను నిద్రకళ్ళతో వెళ్ళి తలుపు తీయటం రోజూ జరిగేదే! అంట్లు తోమి, ఇల్లంతా తుడిచి, తను వాడిగ్గా తెచ్చే పాలు కాచి పెట్టి, "ఇంక లేవండి బాబూ!" అని ఓ కేక పెట్టి వెళ్ళిపోతుంది రోజూ. ప్రళయం వచ్చి పడిపోతున్నా.. ఆమె దినచర్యలో మాత్రం మార్పుండదు.

కాని, ఇవేళ మాణిక్యం రాలేదు. ఇంక పాలు వచ్చే అవకాశమూ లేదు... రెండు రోజులుగా విపరీతమయిన వర్షం కురుస్తోంది... బహుశ వర్షంలో తడిసిందేమో! పాపం, ఏ జ్వరమైనా వచ్చిందేమో... ఆమె రాలేదు. ఇక ఈ పూట ఏ హోటలుకో పోవాల్సిందే!

"ఈ వర్షంలో ఇక్కడ ఎంతసేపు నుంచుంటాం. మీ కభ్యంతరం లేకపోతే రిక్షాలో

వెళ్ళిపోదాం రండి" అని నేనంటే సుధారాణి చిరునవ్వుతో సరేనంది. రిక్షా తెరల్ని చించుకుంటూ మీద పడిన చినుకులతో ఆమె ఒళ్ళు తడిసినప్పుడు 'అరెరే, మీరు తడిసిపోతున్నారు' అని నేనంటే నా వైపు చూసి నవ్వింది. 'మీరూ తడుస్తున్నారుగా' అని ఆమె చిరునవ్వు చెప్పినట్టనిపించింది. వాన జల్లుకి తడిసిన ఒళ్ళు ఆమె నవ్వుల పులకరింపుతో జల్లుమంది. రిక్షా కుదిపింది. భుజాలు రాసుకున్నాయి. నరాలు జివ్వుమన్నాయి. గుండెల్లో పులకరింత. ఒళ్ళంతా ఏదో హాయి. గొంతులో గుటకవేసుకుంటున్న తేనెలాంటి మధురిమ... ఆమె మధ్యలో దిగి వెళ్ళి పోయింది. తియ్యని కల చెదిరిపోయినట్టయింది.

క్రితంసాయంత్రం మధురానుభవం కలిగించిన తియ్యని అనుభూతులతో రాత్రి చాలా సేపటివరకు నిద్రపట్టలేదు. .. ఇప్పుడొకసారిగా అదంతా గుర్తుకు వచ్చింది.

సుధారాణికీ నాకూ ఏడాది నుంచీ పరిచయం. ఎదురెదురు సీట్లు. ఆఫీసు కబుర్లే కాదు. అవీ యివీ ఎన్నో మాట్లాడుకుంటాము. ఇంతవరకూ మా మధ్య రాని ప్రస్తావన ఒక్కటే. అదే ప్రేమ, పెళ్ళి! 'ఎలిజిబుల్ బేజిలెర్వి. అడుగు. కాదనదు' అని ఫ్రెండ్స్ అంటుంటారు. ఆమె కిష్టమవునో కాదో... అని నేను సందేహిస్తుంటే ఇష్టం కాకపోతే నీతో అంత చనువుగా ఉంటుందా! మీన మేషాలు లెక్కిస్తూ కూర్చుంటే అందమైన అమ్మాయినే కాదు, ఆమె సంపాదించే పర్సును కూడా ఎవడో తన్నుకుపోతాడు. 'నాకేం' అని... నా మనస్సు కూడా ఈ మధ్య బాగా బెదిరిస్తోంది.

నిన్న సాయంత్రం వాన. నేను రమ్మనగానే ఆమె రిక్షాలో రావటం, ఆ వెచ్చని స్పర్శ, ఆ చిరునవ్వులు. ఆకళ్ళలోని వెన్నెల నేను అడగాలనుకున్న ప్రశ్నలకు జవాబులు చెప్పినట్టనిపిస్తున్నాయి! ఇంకీ సంగతి ముఖతః ఆమెను అడక్కపోతే నా మనస్సు నాలో నిలిచేలా లేదు. కాని, ఎలా అడగాలి? ఎక్కడ కలిసి అడగాలి? పోనీ ఒక ప్రేమలేఖ రాస్తే? ఏం చేస్తే మంచిది... ఎవరయినా సలహా చెపితే బావుణ్ణు. చటుక్కున శ్యాంబాబు గుర్తుకు వచ్చాడు. శ్యాం కాలేజీ నాటి నుంచీ నాకు బెస్టు ఫ్రెండు. ఎల్ఐసి ఆఫీసులో పని. మంచి భావుకుడే కాదు. నాలుగయిదేళ్ళుగా పత్రికల్లో విరివిగా కథలు పడుతున్న రచయిత! ముఖ కవళికల్ని చూసి మనస్సు చదవగలడు. అనుభవాన్ని బట్టి అంతర్యాన్ని గుర్తించగలడు.

ఆ ఆలోచన వచ్చినదే తడువు... నాలుగు చెంబులు నీళ్ళు మీద దిమ్మరించుకొని, ఆదరాబాదరగా బట్టలేసుకొని వీధిలో పడ్డాను. వర్షం తగ్గింది కాని... వీధుల్లో ప్రవహిస్తున్న వరదమాత్రం తగ్గలేదు. హోటల్లో టిఫిను చేసి శ్యాంబాబు రూముకి చేరేసరికి పది కావస్తోంది. వాడింకా మంచం మీద పడుకోవటం చూసి తెల్లబోయాను.

"ఏం లేదురా! ఊరికినే.." అంటూ పైకి లేచాడు. వాడి ముఖం వాడి పోయింది. వాడి ఒళ్ళు పట్టుకుచూసి "ఏం లేదంటావేమిటి? జ్వరం వుంటేను" అన్నాను. "నువ్వొచ్చావుగా! ఇంక జ్వరం తగ్గిపోతుందిలే!" అని నవ్వాడు. "ఎప్పట్నించి?"

"అబ్బే. ప్రొద్దున్నే. మామూలు జ్వరమే. మాత్ర వేసుకున్నానులే!"!

"ఇవేళ ఎందుకో మరి మా మాణిక్యం రాలేదు. అంట్లూ గింట్లూ అలాగే పడున్నాయి. ఇక్కడ తిందామని వస్తే.." అని నవ్వాను.

"వద్దు వద్దన్నా మాసత్తెమ్మ స్టవ్ మీద కుక్కరు పెట్టి మరీపోయింది. మరి కాసేపట్లో ఉడుకుతుంది. దింపుకుని తిను... ఆవకాయ, పెరుగు ఉన్నాయి. ఓపికుంటే బంగాళా దుంపలు వేయించు. తినాలినిపిస్తే నేనూ తయారవుతాను."

"మీ అమ్మగారు వూర్నుంచి ఎప్పుడు వస్తారు?" అని అడిగాను.

"నేడో, రేపో రావాలి... ఏమిటి కబుర్లు?"

"మీ సుధారాణి కబుర్లు చెప్పు" అని వాడడిగినట్టనిపించింది. వారానికి కనీసం రెండు సార్లయినా కల్సుకుంటాము వాడూ నేనూ. అయినా, యింతవరకూ ఆమె సంగతి వాడితో నేను చెప్పలేదు. సిగ్గు కొంత. ఇంకా ఆమె మనస్సు తెల్సుకోలేదని మరి కొంత. అందుకనే ఇంతకాలంగా వాడికి చెప్పలేదు... నిన్నటి అనుభవం తర్వాత యికసంగతి చెప్పి వాడి సలహా తీసుకోవటం మంచిదనిపించింది.

"ఏమున్నాయి? వాన... వరద" అంటూ నవ్వేశాను. ఆ క్షణంలో సుధారాణి కన్నుల్లోంచి కురిసే వెన్నెలవాన, నా మనసులోని అనుభూతుల వరద తప్ప వాస్తవంలోని వాన - వరద నాకుస్పృహలో లేవు. కుక్కరు గీపెట్టింది. "నీ అన్నం తయారు" అన్నాడు శ్యాం. కుక్కరు క్రిందకి దింపి స్టవ్ ఆర్పేసి వచ్చాను.

"మరి అన్నం తినవా?" అని అడిగాడు శ్యాం... టీపాయ్ మీద ఏవో కాగితాలు సర్దుతూ...

"హోటల్లో టిఫిను తినే బయలుదేరాను.. ఏమిటది? కొత్తగా ఏదో రాసినట్టున్నావు?" అన్నాను.

తల వూపి నవ్వాడు శ్యాం.

"ఏదయినా లవ్ స్టోరీయా?" అన్నాను ఆ కాగితాలు అందుకుంటూ.

ఎందుకో వాడి ముఖం సీరియస్‌గా అయిపోయింది, "నువ్వనుకునే లవ్ స్టోరీ కాదురా!" అన్నాడు గంభీరంగా.

"ఏదయితే నేం? నువ్వు వ్రాసే ప్రతి కథా నాకు బావుంటుంది..." అంటూ వాడి చేతిలోని కాగితాలు అందుకున్నాను. ఇంకా కథకి వాడుపేరు పెట్టలేదు. మొదటి పేజీ పైన తేదీ వేసి వుంది. అది శ్యాం ఆలవాటు. ".. అంటే, నిన్ననే రాసావన్నమాట?" అన్నాను.

"అవును. రాత్రి పూర్తి చేసేసరికి ఒంటిగంటయింది" వాడి ముఖంలో గంభీరత వుంది. అయినా ఏదో కాంతి వుంది.

కథ చదవటం మొదలుపెట్టాను. వాన.... వరద... ఊళ్ళోని వాతావరణాన్నే వర్ణించాడు శ్యాం! కాని, నా మనస్సులో చిందులేస్తున్న ప్రేమ జల్లులా లేదు. పులకరింతల చినుకులు లేవు. కులుకుల జలతారు లేదు.. మున్సిపాలిటీ కుళ్ళు కడిగేయటానికి రాలేదు నేను, వాళ్ళ కుళ్ళును బయట పెట్టటానికి వచ్చాను. అంటూ వూరి మీద పడిందిట వాన. మీ పథకాలు

ప్లానులుఎంత అవకతవగ్గా వున్నాయో చెపుతున్నా వినండి అంటూ అధికారుల్ని హేళనచేస్తూ వచ్చి పడిందిట వాన. ప్రజల సొమ్ముని మీరిలాగే దోచుకొని జేబులు నింపుకుంటున్నారని కౌన్సిలర్సుతోటి కంట్రాక్టర్లు తోటి అంటోందిట వరద. మీ హక్కులేమిటో మీకు తెలియకుండా మీరిలాంటి అజ్ఞానంలో కొట్టుకుపోతున్నారని ప్రజలతో చెపుతోందిట వరద...

ఇదేమిటో లవ్ స్టోరీ కాకపోతే పోయె, యింత సీరియస్ సబ్జక్టులా వుందేమిటని అక్కడికా కథ ఆపేద్దామనుకున్నాను. కాని, తర్వాత పేరాలో అప్రయత్నంగా 'సుధ' అన్న పేరు చూసాను, ఒళ్ళు జివ్వుమంది. "ఎవరీ సుధ!" అన్నాను. నా ఉద్దేశం... "సుధా రాణి పేరు గురించి ఇంకా నీకు చెప్పలేదు కదా... ఎలా వూహించావు?" అని!

"ఎవరేమిటి? ఓ అందమైన అమ్మాయి. అంతే!" అని నవ్వి బాత్రూము వైపు వెళ్ళిపోయాడు శ్యాం.

శ్యాం సృష్టించిన సుధ అందాల రాణి. కాని, ఆమె అందచందాల వర్ణనలో పాఠకుడిని మత్తెక్కించే కైపు లేదు సరికదా... గూడార్థంతో చురుక్కు చురుక్కు మనిపించే వ్యంగ్యం వుంది. అలాంటి వర్ణన నాకు నచ్చకపోయినా సుధ పేరుంది కదాని తర్వాత కథ చదవ సాగాను... సుధ అర్జంటుగా షాపింగుకు వెళ్ళాలంది. వాన... వరద... అనటానికి లేదు. ఆమె వెళ్ళాలంటే వెళ్ళాల్సిందే. కౌన్సిలరుగారు తన గారాబు కూతూరు ముద్దు తీర్చటానికి అంతవర్షంలోనూ కారుని బయలుదేరతీసాడు. మెయిన్‌రోడ్డు మీద డ్రైనేజీపై కప్పు వేయటానికి పెద్ద గోతులు తవ్వారు. రెండు వానా కాలాలు దాటినా వాటికామోక్షం లేదు. మామూలప్పు డయితే రోడ్డుకి ఓ పెడన వున్న చిన్న రోడ్డు మీద కారులు, రిక్షాలూ పోతూ వుంటాయి. వానకి డ్రైనేజీ గోతులకి ఎడాపెడా వున్న మట్టిగుట్ట కరిగి ఆ రోడ్డు మీద మోకాలి లోతు వూబి తయారయింది. కౌన్సిలరుగారి కారు వెళ్ళటానికి వీల్లేకుండ అంతకుముందే ఆ బురదలో యిరుక్కుపోయింది మరోకారు.

"ఇంకా ఎన్నాళ్ళకి ఈడ్రైనేజీ పని పూర్తవుతుంది. డాడీ?" అని విసుక్కుంది సుధ. ఈ పనికి ఎందుకింత కాలం పడుతుందో, ఇలాంటి మున్సిపాలిటీ పనులకి ఎందుకింత కాలం పట్టాలో... కౌన్సిలరుగారికి బాగా తెలుసు. అయినా ఆయన కూతురి ప్రశ్నకి జవాబు చెప్ప లేదు. అలవోకగా నవ్వాడంతే! ఆ అమ్మాయి చిరాకులో మీ మున్సిపాలిటీవారి జోక్యం వల్ల ఎంతమంది యిబ్బంది పడిపోతున్నారో చూసావా నాన్నా!" అని బాధ వ్యక్తం చేస్తున్నట్టు లేదు. తన షాపింగు ప్రోగ్రాము ఆగిపోయిందన్న కోపమెక్కటే కొట్టవచ్చినట్టు కనిపిస్తోంది.

కూతురు కావాలంటే కొండమీద నుంచి కోతిని కూడా దింపించి తెప్పించగల కౌన్సిలరుగారిదొక లెక్కా? ఎప్పుడో... అప్పుడెప్పుడో ఎలక్షన్‌లప్పుడు యింటింటికీ ఓట్లడగటా నికి ఒక్కసారి నేలమీద నడిచారాయన! అప్పుడు నడిచిన చిన్న రోడ్లు గుర్తొచ్చాయి. అటు వైపు కారుని త్రిప్పాడు. ఆ చిన్న రోడ్డుకి ఓ వైపు దాబా ఇళ్ళు... రెండోవైపు కొంచెం పెడగా పూరికొంపలు వున్నాయి. అది గవర్నమెంట్ వారిస్థలమేనా?' అని అడిగింది సుధ. కూతురు

సూక్ష్మబుద్ధికి మెచ్చుకోలుగా చూసి అవునన్నాడు కౌన్సిలరుగారు. మరి ఈ అలగా వెధవల్ని మన ఇళ్ళకి దగ్గరగా ఎలా వుండనిచ్చావ్ డాడీ?" ఇప్పటికిప్పుడు వాళ్ళ కొంపు పీకించి వాళ్ళని వూరి బయటకు తరిమెయ్యి అన్నట్టు చూసింది సుధ. కౌన్సిలరుగారు మరోసారి నవ్వాడు. 'మన బట్టలుతికేవాళ్ళు. మనకి పాలుపోసేవాళ్ళు. చివరకు మనింటిలో మన అడుగులకి మడుగులొత్తే వాళ్ళంతా ఉండే చోటు ఇదే నమ్మా' అని సానుభూతితో నిండిన నవ్వు కాదది. 'రోడ్డు కివతల ఉన్న డాబా యిళ్ళవాళ్ళు కాదమ్మా - మనకు ఓట్లు వేసేది. అటువయిపున్న ఆ పూరికొంపలవాళ్ళే! వాళ్ళే మనకి బంగారు బాతులు' అని చెప్పినట్టు లౌక్యంగా నవ్విన నవ్వది. 'ఇంకెప్పుడూ నన్నిటు తీసుకురాకు' అని మరోసారి కసురుకుంది సుధ.

"ఛ! అంత అందమైన అమ్మాయి అంత కరుగ్గా మాట్లాడుతుందా?" అన్నాను కథ చదవటం ఆపి.

ఎప్పుడు బాత్రూమ్‌నుంచి శ్యాం తిరిగి వచ్చాడో నేను గమనించలేదు. "ఎక్కడిదాకా చదివావు?" అని అడిగాడు. చెప్పాను. "అందమైన అమ్మాయిలు కరుగ్గా మాట్లాడరని నీకెవరు చెప్పారు?" అని అతడడిగాడు.

"మా సుధ అలా మాట్లాడదు." అని నా నోటి చివరిదాకా వచ్చింది. "సుధ అని కాక మరేదయినా పేరు పెట్టాల్సింది!" అన్నాను. మా సుధ కౌన్సిలరుగారి కూతురు కాదు. కారులో వెళ్ళే గొప్పింటిదీ కాదు. అయినా ఆ పేరు వాడి హీరోయిన్‌కి పెట్టటం మా సుధని వాడు చిన్నబుచ్చినట్టే అనిపించింది నాకు.

"మా వార్డు కౌన్సిలరుగారి కూతురి పేరు సుధ అవునో కాదో నాకు తెలియదు. కాని, నిన్న కారులో కూర్చున్న ఆ అమ్మాయి ముఖం చూసాక నాకా పేరే పెట్టాలనిపించింది. అందమైన ముఖ మున్నంత మాత్రాన బుద్ధులు అందంగా వుండాలని లేదు. పేరులో ఉన్నంత మాత్రాన మనసులో అమృతం ఉండాలనీ లేదు. అందుకే వ్యంగ్యంగా సుధ - అని పేరుపెట్టాను" అన్నాడు శ్యాం.

నేను నివ్వెరపోయాను. "అంటే - నువ్వీ కథ నిజంగా చూసిందానిమీద వ్రాసావన్నమాట?"

"అవును. నిన్న మా కామరాజు యింటికి వెడుతూ దార్లో చూసాను. కొంతవరకు నిజం మరికొంత... కల్పన.. ఉన్నట్టుండి కౌన్సిలరుగారి కారు టక్కున ఆగిపోయింది. ఆగిపోవడమే కాదు. ఓ పక్కకి ఒరిగిపోయింది. సుధ కెవ్వున కేక పెట్టింది. కౌన్సిలరుగారు కారు దిగటానికి ముందే పూరి గుడిసెల్లోంచి పదిమంది పరిగెత్తుకు వచ్చారు. ఆయన అడక్కుండానే ఆ మురికి నీళ్ళల్లోకి దిగబడ్డాడు ఒకడు. కారు చక్రం ఎక్కడ ఇరుక్కుపోయిందో చూసి చెప్పాడు. ఆ వూళ్ళో మున్సిపాలిటీవాళ్ళ డ్రైనేజీ స్కీము ఎంత అవకతవగ్గా, నత్తనడగ్గా నడుస్తోందో చెప్పటానికి ఆ మేన్‌హోల్ ఒక మచ్చుతునక! ఆ మధ్య ఎప్పుడో డ్రైనేజీ వర్కర్సు వచ్చి ఆ రోడ్డు మీద కొంత పని చేశారు. అర్థాంతరంగా వదలి వెళ్ళిపోయారు. మేన్‌హోల్ పైన

కవరు వేయకుండా పోయారు. మున్సిపాలిటీవారి నిర్లక్ష్యాన్నే కాదు... ఆ చుట్టుపక్కల వున్న ఇళ్ళవాళ్ళ అజాగ్రత్తని కూడా నిత్యం నోరు తెరుచుకొని చాటుతోంది. ఆ మేన్‌హోల్. అక్కడో గొయ్యి వుందని డాబా యిళ్ళ వాళ్ళూ, ఆ వూరి గుడిసెలవాళ్ళూ దాన్ని తప్పించుకుని పోవటానికి చూస్తున్నారే కాని.. ఏనాడో, ఎవరో తప్పి జారి అందులో పడి, కాలో చెయ్యో విరక్కొట్టుకునే ప్రమాదముందని ముందుచూపుతో ఆ మేన్‌హోల్‌కి కవరు వేయించే ప్రయత్నం చేయలేదు.

"అంటే, ఆ మేన్‌హోల్‌లో కారు చక్రం పడటం నువ్వు చూశావా?" అన్నాను ఆశ్చర్యపోతూ.

"అంతేకాదు. ఆ బురద నీళ్ళల్లో కూరుకుపోయి ఆ కారుని బయటకు తీయాలని ముగ్గురు నానా అవస్థా పడుతుంటే.. వాళ్ళ కష్టంతో తనకేం సంబంధంలేనట్టు... ఆ కారులో అలాగే కూర్చున్న ఆ యువరాణిని కూడ చూసాను. క్రింద కాలు పెడితే తన షోకు చెప్పులకి బురద అంటుకుంటుందన్నట్టు అలాగే కారులో కూర్చుని వుందే కాని... అయ్యో తన కోసం వాళ్ళు కష్టపడుతున్నారే! అలా కారులో కూర్చోవటం సంస్కారం కాదు. అన్న ఇంగిత జ్ఞానం మంచి భావం ఆమెలో కలిగినట్టు ఆమె ముఖం నాకు చెప్పలేదు. ఆ క్షణంలో ఆమె మీద కంటే, ఆమెకు సాయం చేస్తున్న వాళ్ళమీదనే నాకు ఎక్కువ అసహ్యం కలిగింది. అందుకనే, తర్వాత కథ అలా కల్పించి వ్రాసాను."

నేను తెల్లబోతూ చూసాను. చదవమన్నట్టు తల యెగరవేసాడు శ్యాం.

తాము వుంటున్న యిళ్ళస్థలాలు తమకు స్వంతం చేస్తానని క్రితం ఎలక్షన్లప్పుడు వాగ్దానం చేసింది ఈ కౌన్సిలరుగారే! మున్సిపల్ అధికారులొచ్చి లేచిపొండని హడలకొడుతున్నప్పుడల్లా వాళ్ళకి ముడుపులు చెల్లించుకుంటూ ఏ ఏటికాయేడు గండాలు గడుపుకు వస్తున్నారు తాము. తమ బ్రతుకులొక దారీ తెన్నూ లేకుండా పోవటానికి - ఈ దౌర్భాగ్యానికి ముఖ్య కారకుడు ఈయనగారే! తన నిర్లక్ష్యానికి, తన లాంటి మున్సిపల్ అధికారుల దుర్మార్గానికి ప్రాయశ్చితంగా మేన్‌హోల్‌లో ఈయన కారు యిరుక్కుంది. తగిన శాస్తి జరిగింది. ఇప్పుడు తన కారు ఎలా బయటకు తీసుకుంటాడో చూడాలి?... అని ఎవ్వరూ పైకి అనలేదు. లోలోపల కూడా అనుకోలేదు. వాళ్ళెంత అజ్ఞానంధకారంలో ఉన్నారంటే కౌన్సిలరుగారు మరెవర్నయినా పిలిపించి, ఆ యినాము డబ్బులు ఇంకెవరికయినా ఇచ్చేస్తాడేమో అన్నంత ఆరాటంతో వచ్చి ఆ కారుని మేన్‌హోల్లోంచి బయటకు తీసి పెట్టారు. దానికి వాళ్ళకు దొరికిన ఇనాము ఏమిటి? కౌన్సిలరుగారి కూతురు దయ తలచి విసిరిన ఒక్క చిరునవ్వు!

నా మనస్సు అదేదోలా అయిపోయింది. "నిజమా? కారు తీసి బయట పెట్టినందుకు ఆయన వాళ్ళకి డబ్బులేమీ యివ్వలేదూ?" అన్నాను ఆశ్చర్యపోతూ.

"ఇచ్చాడు. రెండు రూపాయలిచ్చాడు. కాని, కథలో వాళ్ళ దౌర్భాగ్యాన్ని మరింత హీనంగా చెప్పాలని కౌన్సిలరు ఏమీ యివ్వలేదని వ్రాసాను. ఇలాంటి ప్రజానాయకులు తమ అవసరాలు తీర్చుకుంటున్నప్పుడు కూడా ఆ దౌర్భాగ్యులకేదో మహోపకారం ఒరగపెడుతున్నట్టు దొంగ

దొంగ దానాలు చేస్తారు. అది వాళ్ళ దాతృత్వం అని వాళ్ళు మురిసియేడుస్తారే కాని దౌర్భాగ్యమని అనుకోరు. వాళ్ళ మీదకి బురదనీరు చిమ్ముతూ, కౌన్సిలరుగారి కారు రంయ్‌మని వెళ్ళిపోయినప్పుడు వాళ్ళమీద నాకు జాలి వేయలేదు. ఆ రెండు రూపాయలు వాళ్ళక్కడే బురద నీళ్ళల్లో పారేసి వుంటే నాకంత అసహ్యమేసేదే కాదు. నేనీ కథ రాసేవాడ్నీ కాదు..."

తర్వాత కథని శ్యాంఎలా సాగించాడో అన్న కుతూహలంతో గబగబా చదివాను. కూలివాడి కొడుకు కూలివాడే కావాలి. ఇలాగని ఏ శాస్త్రం లోనూ రాసి లేదు. కాని ఈ లోకంలో కనీసం ఈ దేశంలో ఇదే ఒక రివాజయిపోయిందని చెప్పటానికి గవరయ్య జీవితమే ఒక ఉదాహరణ... పిల్లలకి ఏడెనిమిదేళ్ళు వచ్చాయంటే ఎవరి రెక్కవాడిదే! ఆ రెక్క ఆడితే కాని, ఆ డొక్క ఆడదు. సమిష్టిగా ఒకే చోట పని చేయటానికి అందరికీ అవకాశముండదు. ఒక్కొక్కళ్ళు ఒక్కో చోట పని చేయాల్సి వస్తుంది! అంటే ఒంటరిగా వెళ్ళిఒంటరిగానే అక్కడ సమర్థించుకుని, తిరిగి ఒంటరిగానే యింటికి రాగలగాలి! అంతటి బాధ్యత తీసుకోవటం పసివయస్సులో అదిగొప్పా? కాదు. గత్యంతరం లేక, చుక్కమ్మపని ముగించుకొని ఇంటికి తిరిగి వస్తోంది. ఆ పూట యింటావిడ మరింత పని తగిలించింది. దాంతో చీకటి పడి పోయింది. దానికి తోడు వాన... వరద కట్టి రోడ్లు కాలవలయి పోయాయి. ఆ దారి చుక్కమ్మకి అలవాటే. అయినా పాదాలు మాత్రం మునుగుతున్న ఆ కాలవలో తన మూడడుగుల పొడుగు శరీరాన్ని గటుక్కున మింగటానికి అక్కడో మేన్‌హోల్ దాక్కుని వుందని మర్చిపోయింది. ఫలితం... ఆమె వేసిన చావుకేక ఆ వూరిగుడిసెల వాళ్ళకీ చేరలేదు. డాబా ఇళ్ళల్లో వాళ్ళకీ అందలేదు...

"ఛ! ఏమిట్రా యీ కథ? నిష్కారణంగా ఆ పిల్లని చంపేశావు?" అన్నాను నా మనస్సంతా ఏదోలా అయిపోయి. "అయితే. అలా కాక ఎలా రాయాలంటావు?" అన్నారు శ్యాం గంభీర స్వరంతో. "ఇలా పెసిమిస్టిక్‌గా వ్రాయటం కన్నా... తన కారు మేన్‌హోల్‌లో పడగానే ఆ హీరోయిన్ బుద్ధి మార్చుకుందని, ఇప్పుడు తన కారుకే జరిగింది, రేపు ఇక్కడి మనుషులెవరి కయినా ప్రమాదం జరగవచ్చని తండ్రితో వాదించిందని... ఆయన అమాంతంగా మంచివాడయిపోయి, మున్సిపలు వాళ్ళకి చెప్పాడని వాళ్ళు వెంటనే వచ్చేసి మేన్‌హోల్‌పైన కవరు వేసేసారని... ఇలాగేనా వ్రాయమంటావు."

"రచయితలు కొందర్ని యిన్‌స్పయిర్ చేయాలంటే ఆప్టిమిస్టిక్ అయిడియాలతో కథలు రాయాలి కాని... పేదవాళ్ళని అసహ్యించుకుంటున్నారనిపించేలా, వాళ్ళ దౌర్భాగ్యాన్ని మరింత హీనాతిహీనంగా చూపించకూడదు."

"ప్రొద్దున్న కామరాజింటికి వెడుతున్నప్పుడు ఆ సంఘటన చూసాను. సాయంత్రం ఇంటికి రాకుండా తిన్నగా అటే వెళ్ళాను. వరద నీళ్ళు తగ్గిపోయాక కవరు లేని మేన్‌హోల్ నోరు తెచుకుని అదింకా కనిపిస్తూనే వుంది. ఇంకా ఆప్టిమిస్టిక్‌గా ఆలోచించమంటావా?.. నా ఆలోచన మాటటుంచి అలాంటి ప్రమాదమేదయినా నిజంగా జరిగితే తర్వాత ఏం

జరుగుతుందో నువ్వే ఆలోచించు... పోయినవాళ్ళు గురించి ఉన్నవాళ్ళు ఏడవడమేకాని ఆ ప్రమాదానికి మన అజాగ్రత్తే కారణం అని వాళ్ళు గ్రహిస్తారా? అటు పూరియిళ్ళవాళ్ళే కాదు ... ఇటు డాబాయిళ్ళ వాళ్ళు అంతే! ప్రమాదం ఎవరికయినా రావచ్చు. కాని, ఆ వీధిలో అటూ ఇటూ వున్నది వాళ్ళే. వాళ్ళే సమిష్టిగా ఆలోచించి ముందు జాగ్రత్త తీసుకుంటే అలాంటి ప్రమాదాలు ఎందుకు జరుగుతాయి? మున్సిపల్‌వాళ్ళు నిర్లక్ష్యంతో రాకపోతే పోయారు. కనీసం, ఏ బల్లచెక్కో తెచ్చి వాళ్ళే ఆ గొయ్యి మీద కప్పవచ్చుగా! అది చేయరు. ఇక్కడ మన వూళ్ళో అది జరగలేదు. ప్రతి వాడికీ కావల్సింది ఇండివిడ్యువల్ బెనిఫిట్స్. అంతేకాని మొత్తం కమ్యూనిటీ కంతకీ కలిసి వచ్చే లాభం గురించి ఎవ్వరూ ఆలోచించరు. ఇక మున్సిపాలిటీవాళ్ళు... వాళ్ళకో లక్ష్యం లేదు. ఏదోకటి పీకల మీదికి వచ్చినప్పుడు నిద్రలేవటం. అంతే! మీ నిర్లక్ష్యం మూలంగానే ఒక నిండు ప్రాణం పోయిందని ఎవరయినా రాద్ధాంతం చేస్తే, అప్పుడు కాస్త కదుల్తారు. చచ్చినవాడి స్టేటసును బట్టి... లేకపోతే అడిగేవాడి ఆరుపును బట్టి కాంపెన్సేషను ఇస్తారు." అంత బాధలోనూ నాకు నవ్వు వచ్చింది.

"అవున్రా! ఏడవలేక నవ్వటం కాని. మన చుట్టూ వున్న పరిస్థితులు ఏమాత్రమయినా ఆప్టిమిస్టిక్‌గా ఉన్నాయా చెప్పు! ఆ మధ్య ఓ ఫారిన్ కంట్రీవాళ్ళు మీ దేశంలోని పేద పిల్లలకి తిండీ బట్టా ఏర్పాటు చేయటానికి కొన్ని లక్షలు డొనేట్ చేద్దామనుకుంటున్నాము పుచ్చుకుంటారా అని మన ఎంబసీ వార్ని అడిగారు. మా గవర్నమెంటుని అడిగి చెపుతామన్నారు మన అంబసీవాళ్ళు. అక్కడ్నించి వుత్తరాలు రాసారు. ఇక్కడ ఫారెన్ మినిస్ట్రీలో కొన్నాళ్ళు, హోంమినిస్ట్రీలో కొన్నాళ్ళు. ఫైనాన్స్ మినిస్ట్రీలో కొన్నాళ్ళు, ఆ కాగితాలు నిద్రపోయాయి. మీ డొనేషన్ పుచ్చుకోవటానికి మా కభ్యంతరం లేదు... అని మన గవర్నమెంటు వారు ఆ ఫారెన్ కంట్రీవాళ్ళకి జవాబిచ్చేసరికి రెండు సంవత్సరాలు పట్టింది. జవాబివ్వటానికే యింత జాప్యం చేసే మహానుభావులు ఆ పేదవాళ్ళ మీద ఆ డబ్బు ఖర్చుపెట్టటానికింకెంత ఆలస్యం చేస్తారో అని భయమేసి... సారీ అని చెప్పి వూరుకున్నారట! మన దేశంలో ప్రజల కోసం గవర్నమెంటు చేయించే పనులు ఎంత నత్తనడగ్గా నడుస్తున్నాయో ఇంక వేరే ఉదాహరణ చెప్పాలా?..."

"నిజమేననుకో! అయినా యిటువంటి దౌర్భాగ్య స్థితిలో కూడా కొందరు మంచివాళ్ళున్నారు. నిజాయితీ వున్నవాళ్ళున్నారు. వాళ్ళుండబట్టే ఈ మాత్రమేనా దేశం నడుస్తోంది. లేకపోతే, ఎప్పుడో సర్వనాశనమయిపోయేది. నిజం కాదంటావా?"

"కావచ్చు. ఎక్కడో డార్క్ క్లౌడ్స్‌లో సిల్వర్ లైనింగులా చాలా తక్కువమంది వున్నారు. అలాంటివాళ్ళున్నారని మరికొందర్ని ఇన్స్‌పయిర్ చేసి రచయిత సంతృప్తిపడే రోజులు పోయాయి. ఇప్పుడు మొత్తం సొసైటీనే నిద్రలెమ్మని చెప్పవలసిన అవసరం వచ్చింది.. ఎంప్లాయిస్ లంచాలు తింటున్నారని ఆఫీసర్లంటున్నారు. ఆఫీసర్లు లంచాలు తింటున్నారని పొలిటీషయన్సంటున్నారు. పొలిటీషియన్సులంచాలు తింటున్నారని ప్రజలంటున్నారు. ఆ

ప్రజలే.. అందరికీ లంచాలిస్తున్నారు.. ఎవడికి వాడు డబ్బు పడేసి స్వంత పని చూసుకోవాలను కోకుండా కల్సికట్టుగా వుంటే ఉమ్మడి లాభాలుంటాయి కదా? అప్పుడీ లంచాలు ఎవ్వరూ ఇవ్వవలసిన పనేముంటుంది? ఇలాంటి ఆలోచనలు అందరికీ కలిగేలా చేయాల్సిన బాధ్యత రచయితలది. నీకు కలుగుతున్న నష్టమేమిటో చెపితేగాని, నువ్వు పొందకుండా జారిపోయిన లాభం గురించి నీకు స్పృహ రాదు. అందుకనే ఈ కథలో అలాంటి ఆక్సిడెంట్ సృష్టించాను. అంతేకాదు మున్సిపల్ అధికారులు ఇచ్చే కాంపెన్సేషన్‌లో ఏదో వంతు ఖర్చు పెడితే ఆ మేన్‌హోల్ పని ఎప్పుడో అయిపోయేది కదా? అలాకాక ఇంత డబ్బు ఖర్చుపెట్టటానికి కారణం ఏమిటి? తన నిర్లక్ష్యానికి పాపపరిహారం చేస్తున్నట్టు కనిపించే ఆ డబ్బు ఎవరిది? అది మాత్రం ప్రజల డబ్బు కాదా? ఈ నిజాన్ని ప్రజలు ఎప్పుడు గుర్తిస్తారు? ప్రజల హక్కుల గురించి వాళ్ళకి తెలియడానికి ఇంకా ఎన్ని ప్రమాదాలు జరగాలి? ఇంకా అధికారుల నిర్లక్ష్యం ఎంతకు పెరగాలి? నాయకుల అరాచకాలు ఎలాంటి పరాకాష్టను చేరుకోవాలి? చెప్పు- నేనీ కథ ఇలా కాక ఎలా రాయాలి?"

ఈ సీరియస్‌నెస్‌తోటే అర్ధరాత్రి వరకు కూర్చుని ఈ కథ వ్రాసుంటాడు. ఆ అలసటతోటే జ్వరం వచ్చి వుంటుంది. శ్యాంబాబు మీద వాత్సల్యంతో నా గుండె నిండింది. ఆ క్షణంలో నేను నా సుధారాణినీ, నా ప్రేమకథనీ అన్నిటినీ మర్చిపోయాను. ఎంతో ఎత్తుకు ఎదిగిన వాడి వ్యక్తిత్వాన్ని తిలకిస్తూ ముగ్ధుడినయి అలాగే వుండిపోయాను. "హలో! ఏమిటిద్దరూ అలా సీరియస్‌గా కూర్చుండిపోయారు?" అంటూ శ్యాంబాబు కొలీగ్ కామరాజు లోపలికి వచ్చేసరికి ఉలిక్కిపడి స్పృహలోకి వచ్చాను. అతనికా సీరియస్ టాపిక్ గురించి చెప్పటం ఎందుకని "సరదాగా ఏదయినా పిక్చర్‌కి తీసుకువెడదామని వచ్చానండి! వీడు కాస్తా జ్వరం తెచ్చుక్కూర్చున్నాడు" అని నవ్వాను.

"అన్నట్టు మాణిక్యం మీ పని మనిషి కదూ?" అన్నాడు కామరాజు ఏదో గుర్తు తెచ్చుకుంటూ.

"అవునండి! ఈ పూట ఎందుకో పనిలోకి రాలేదు. ఏం అలా అడిగారు?"

"అయితే, ఏం జరిగిందో మీ కింకా తెలియదన్నమాట."

నా గుండెలెందుకో గుభేల్మన్నాయి. "ఏం జరిగింది?"

"దాని కొడుకు వెంకడు లేడూ? వాడు నిన్న రాత్రి పనికి వెళ్ళి ఇంటికి వస్తున్నాట్టండీ! చీకట్లో నీళ్ళల్లో పాపం తెలియలేదు కాబోలు! మేన్‌హోల్‌లో పడిపోయాడట." ఆ పైన కామరాజు మాటలు నాకు వినిపించలేదు. చెవులు హోరెత్తిపోయాయి. చటుక్కున శ్యాంబాబు వైపు చూశాను. వాడి కళ్ళు టీపాయ్ మీద ఫేన్‌గాలికి రెపరెపలాడుతున్న కాగితాల మీదున్నాయి. వాడికళ్ళల్లో నీళ్ళు ఎర్రగా వున్నాయి.

నా గొంతు పిడచ గట్టినట్టయింది!

●